Vossendrijfjacht in Drenthe

Enige weken geleden lag er weer een uitnodiging om mee op jacht te gaan op de Drentse heide. Het was de bedoeling om met de honden mee te doen aan het drijven en vervolgens bij een vossenbouw de honden te laten werken. Een prachtige gelegenheid om te laten zien wat de honden in hun mars hebben. Natuurlijk nam ik deze fantastische uitnodiging aan.

De avond voor de jacht moest de auto worden ingericht voor de honden en alle benodigde spullen moesten mee. Het is altijd weer afwachten wat voor weer het wordt en wat allemaal nodig is voor de verzorging van de honden.
Al vroeg was ik onderweg naar de jacht in Drenthe en het was een heerlijk gevoel om weer eens op zo'n tijdstip door de natuur te rijden, waarbij de reeën in de nevelige weilanden stonden te grazen. Het beloofde weer een fantastische dag te gaan worden. Bij aankomst op de afgesproken plaats stonden de jagers met elkaar te praten en het was leuk om elkaar na een lange tijd weer te zien. Direct werd gevraagd welke Teckels mee waren en ik riep meteen: "Natuurlijk alle drie!!" Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen er één thuis te laten." Na enige tijd waren alle jagers aanwezig op de prachtige open plek midden in het bos en stapte de meesten in de paardentrailer die speciaal was ingericht voor de jacht. Enkele jagers werden van tevoren weggebracht om op speciale plaatsen te staan. Nadat de grootste groep was ingestapt was de trailer vol en ik werd met mijn honden in de auto zelf geparkeerd.
Lekker gerieflijk en niet bij al die grote kerels met hun jachthonden. Na een kort ritje werden we weer uitgeladen en ging iedereen in lijn staan, klaar voor de jacht. Jagers naast mij zeiden dat het toch maar prachtig was hier. Het gaat immers niet alleen om het schieten, maar zeker ook om de schoonheid van de natuur. De Teckels hield ik aan de lijn, want vorig jaar was het een hilariteit geweest toen Jacob een stuk wild hoog maakte en daar lange tijd achteraan ging. Helemaal fout dus !! Ik had er toen geen rekening mee gehouden dat er natuurlijk nog meer wild rondliep. De jagers waren wel erg verbaasd dat de honden niet terug kwamen op de fluit als ze werden afgeblazen. "Welkom in de Teckel wereld", vertelde ik. Als de Teckels wild in de neus hebben, zijn ze niet te stoppen. Ze gaan door tot ze niet meer kunnen en dat duurt heel lang. Ze komen daarna wel keurig terug op de plaats waar ze het reewild in de neus kregen. Terwijl de grote gehoorzame jachthonden braaf bij hun baasje aan de voet zaten, kon ik achter mijn Teckel aan gaan lopen. Zucht! De jagers hebben wel gewacht. Heel gênant, maar later hebben ze er wel om moeten lachen.

Als je aan het drijven bent, moet je elkaar in de gaten houden om in lijn te blijven lopen. De Labradors liepen voor en achter ons langs te drijven. Heel rustig en stil. Jacob en Thijs liepen luid aan

de lijn te trekken. Voor ons waren 2 stuks ree wild los gekomen. Wat was ik blij dat ik ze aan de riem had, anders waren ze zeker achter het reewild aan gegaan. Onderweg zijn we bij een vossenbouw gestopt en hebben we de honden daar losgelaten, maar deze was niet bewoond. Jacob had geen interesse en dan zit er waarschijnlijk ook geen vos in. Hier en daar lagen er wel uitwerpselen, dus er waren wel bewoners geweest. We zijn drie percelen door gelopen, maar de vos liet zich niet zien. Nadat we het gehele perceel hadden doorgelo-

pen, moesten we weer verzamelen. De mannen en grote jachthonden in de trailer, de Teckels en hun voorjager voorin de auto. We werden nu ingezet op de Drentsche heide. Hier zijn we zes vossen bouwen tegen gekomen, maar helaas onbewoond. Er kwam ook weer veel reewild los en dan waren de Teckels wederom goed luid. Doordat ze goed luid waren, kwam er ook vos los. De honden gaan al springend over de hei, maar een vos maakt zich laag en loopt onder de heide en dan zie je ze haast niet lopen. Het puntje van staart krijg je af en toe te zien. Toch heeft een van de jagers de vos kunnen schieten. We hebben nog een kwartier lopen zoeken naar de vos. Uiteindelijk vonden we hem. Waidmannsheil voor de jager!
De Labradors en Draadharen stonden rustig bij de dode vos te kijken, maar de Teckels waren wild en wilden meteen bij de vos. Natuurlijk mochten ze dat even en samen met de jager heb ik een prachtige foto kunnen maken.
Na dit succes werd een pauze ingelast. De honden kregen hun verzorging en daarna verzorgden we onszelf. De jagers waren al weer druk in gesprek en ik stond gezellig bij de drijvers te kletsen en te pochen over mijn honden. Na een half uurtje werd iedereen weer in positie gebracht en konden we weer beginnen met drijven. Onderweg hadden de jagers een paar bouwen ontdekt die bewoond waren. Ik meteen met de honden erbij, maar de bouw was anders dan een vossenbouw. Het was duidelijk te zien dat hier een das woonde. We besloten verder te lopen, want we konden hier niets uitrichten. Dassen mogen niet bejaagd worden in Nederland. Mijn honden hebben nog nooit op een das gewerkt, dus het risico is sowieso te groot.
Aan het eind van het perceel stond de auto en de trailer weer klaar om ons naar een volgend perceel te brengen. Dit perceel was drassiger en veel natter dan het vorige. Het was niet geschikt om met drie aangelijnde Teckels doorheen te lopen. De Labradors, de Springer Spaniel en de Draadhaar liepen er met gemak doorheen. Het was een prachtig gezicht hoe de grotere jachthonden hun werk deden. Niet te vergelijken met Teckels. Ik had nooit verwacht, dat er uit dit moerassige perceel 8 stuks reewild en een paar hazen los kwamen. De jagers dachten ook nog een vos gezien te hebben, dus de drijvers liepen weer terug. Helaas werd de vos niet gevonden. Het liep inmiddels tegen vieren en het einde van de jacht werd geblazen. De honden werden verzorgd en beloond voor hun werk en inzet. De natte laarzen werden verwisseld voor warme droge schoenen en de innerlijke mens werd aangesterkt met een kop heerlijke snert met roggebrood. Tijdens het eten werd er nog nagepraat over de jacht. Ook over de manier van jagen met honden raakten we niet uitgepraat. Gezellig om al die verhalen te horen over hoe verschillende de honden hun werk doen. Het was ook leuk om te merken dat elke jachthond zijn eigen doel heeft in de jacht.
Bij het afscheid nemen werd ik alvast weer uitgenodigd voor de volgende vossendrijfjacht. Super!

Tekst en foto's: Will Dokter